

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 130.530 van 22 april 2004
in de zaak A. 150.868/VII-31.989**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat C. NERINCKX,
 kantoorhoudende te 1180 UKKEL,
 Brugmannlaan 561

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ecuadoriaanse nationaliteit, op 20 april 2004 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 2004 houdende het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 april 2004;

Gelet op de beschikking van 22 april 2004 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 20 april 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2004 om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN HAUTEKERKE, die, loco advocaat C. NERINCKX, verschijnt voor de verzoekende partij en van

advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat op 14 april 2004 aan de verzoekende partij een bevel werd betekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat op 19 maart 2004 was genomen en dat als volgt is gemotiveerd:

"Overwegende dat de genaamde XXX, geboren te Ambato, op 13/07/1978, nationaliteit: Ecuador, verblijvende te Loofstraat 54 te 1000 Brussel, toegelaten werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur, daar hij op 10/11/2003 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister met de vermelding 'tijdelijk verblijf', in toepassing van de Omzendbrief van 07/07/1994 betreffende de afgifte van verblijfs- en arbeidsvergunningen aan vreemdelingen, slachtoffers van mensenhandel en de Wijziging van de richtlijnen van 13/01/1997 aan de Dienst Vreemdelingenzaken, parketten, politiediensten, inspectie van de sociale wetten en de sociale inspectie omtrent de bijstand aan slachtoffers van mensenhandel. De betrokkene voldeed op dat moment aan de voorwaarden, namelijk het gerechtelijk onderzoek was aan de gang en in die fase van het onderzoek was het parket van de Procureur des Konings de menig toegedaan dat de betrokkene mogelijkerwijze een slachtoffer was van mensenhandel. Tevens voldeed de betrokkene aan de verplichting van zich te laten begeleiden door een gespecialiseerd onthaalcentrum, met name Payoke vzw.

Dat inmiddels echter de geldigheidsduur van deze verblijfstitel ten einde liep op 11/03/2004, terwijl op deze laatste datum Payoke vzw de begeleiding van de betrokkene stop zette daar het gerechtelijk onderzoek zonder gevolg geklasseerd werd. Dientengevolge voldoet de betrokkene niet langer aan de gestelde voorwaarden om tijdelijk toegelaten te worden op Belgisch grondgebied."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat daarom de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden

aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen;

2.2. Overwegende dat verzoeker, wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, uiteenzet dat de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt omdat hij daardoor het grondgebied zou moeten verlaten vooraleer zal zijn beslist over de aanvraag tot regularisatie die hij op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op 7 februari 2004 had ingediend en omdat hij daardoor zou gescheiden worden van zijn echtgenote, nu hij op 27 maart 2004 in het huwelijk is getreden met een persoon die gemachtigd is om in België te verblijven;

Overwegende dat artikel 8, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen."; dat verzoeker dus de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen; dat deze verplichting duidelijk moet worden onderscheiden van de verplichting om in hetzelfde verzoekschrift het moeilijk te herstellen ernstig nadeel concreet te omschrijven; dat te dezen verzoeker de uiterst dringende noodzakelijkheid niet rechtvaardigt aangezien voornoemde uitleg de uiteenzetting betreft van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens uiterst dringende noodzakelijkheid, die de strikte uitzondering is, als onontvankelijk wordt verworpen;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.